

UTSIKT. På en trång camp kan det vara svårt att hitta en lugn vrå för sig själv. Nedan: klädsel för AO respektive högtid.

till sans. Ägaren och jag kom överens om att jag skulle komma över till hans hus en av de kommande dagarna för att ta tag i ärendet igen.

- Byn vi åkte till låg i ett område med ganska breda Hizbollah-sympatier. Vid den här tidpunkten var Amal fortfarande den ledande milisen och rörelsen i området men Hizbollah hade börjat bryta mer och mer mark framför allt i och runt lägren med palestinska flyktingar och genom sina aktiviteter riktade mot IDF och SLA.

ESKORTEN FICK VÄNTA UTANFÖR, medan Henrik blev inbjuden i ägarens enkla hem där det bjöds på mat och dryck. Stämningen var överraskande lättsam, den inledande förhandlingen likaså.

- Ägaren lät med ett leende meddela att grundpriset på 1 000 dollar var oförändrat men det behövde vi inte bry oss om just då, om det inte var så att jag råkade ha med mig kontanter. Han visade också glatt upp sin pistol som han hade med sig den regniga dagen då vi först träffades och var beredd att använda samt att han hade Hizbollah-sympatier.

Ett antal mezerätter senare - hummus, arames, warak enab, baba gano-ush, kibbeh, fattousch med mera - och lite småprat med resten av familjen kunde gruppen lämna byn för att komma tillbaka vid ett senare tillfälle. Men om det första mötet präglades av gemytlighet och gästfrihet präglades nästa av betydligt hotfullare stämning:

- Mötet präglades av ett helt annat kroppsspråk, knutna nävar, öppet hot mot såväl mig som person, som FN i allmänhet och även mot sin egen son som vedergällning om han inte fick sin betalning. Även om priset nu hade gått ner avsevärt var det varken möjligt, rimligt eller önskvärt att kontant ersätta mannen för de hävdade skadorna, berättar Henrik, som började känna en allt mer gnagande oro över hur det hela skulle sluta.

Under de följande veckorna kom mannen flera gånger till campen i Jwayya och var tydlig med att markera sitt missnöje - inte bara mot att APC:n plöjt upp hans åker utan även med militärpolisens bedömning om att skadans värde var lika med noll.

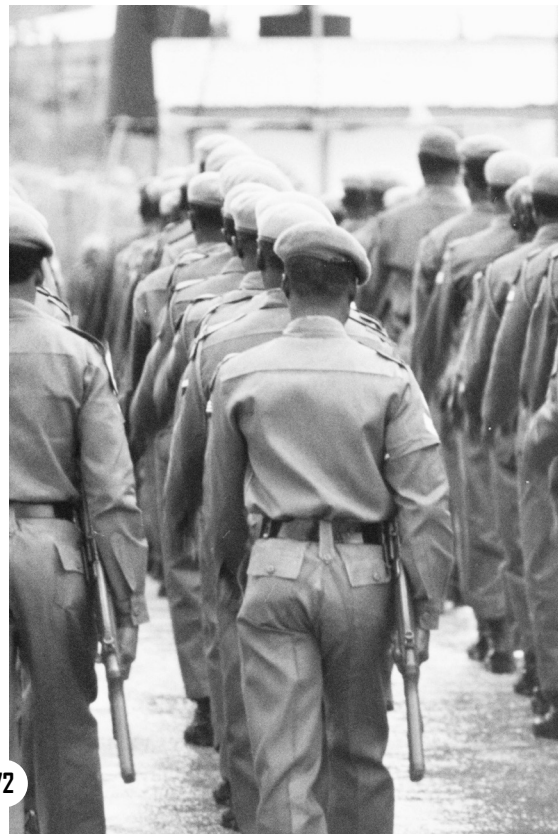
- Den bördiga åkern, en plats med frodighet, rikedom och potential låg i själva verket sedan en lång tid i träda och under den tid som gått sedan vår eskapad med Sisun hade ingenting förändrats och det enda som växte rikligt var hönshirs och silverskatta.

- Efter en stökig period såg vi honom dock inte mer, kanske hade han insett det lön- och meningslösa i att äska ersättning för något som saknar värde. Sen fick jag på omvägar höra att "den här mannen kommer inte att besvara dig igen". Uppenbarligen hade han fått problem på annat håll.

- Jag ställde inga frågor om detta, varken då eller nu, avslutar Henrik.

GHANA, GHANA. Som plåster på sårerna för den inställda konserten med fältartisterna och Jerry Williams fick vi besök av Ghana Brass Band. Nedan: ghaneser på parad.

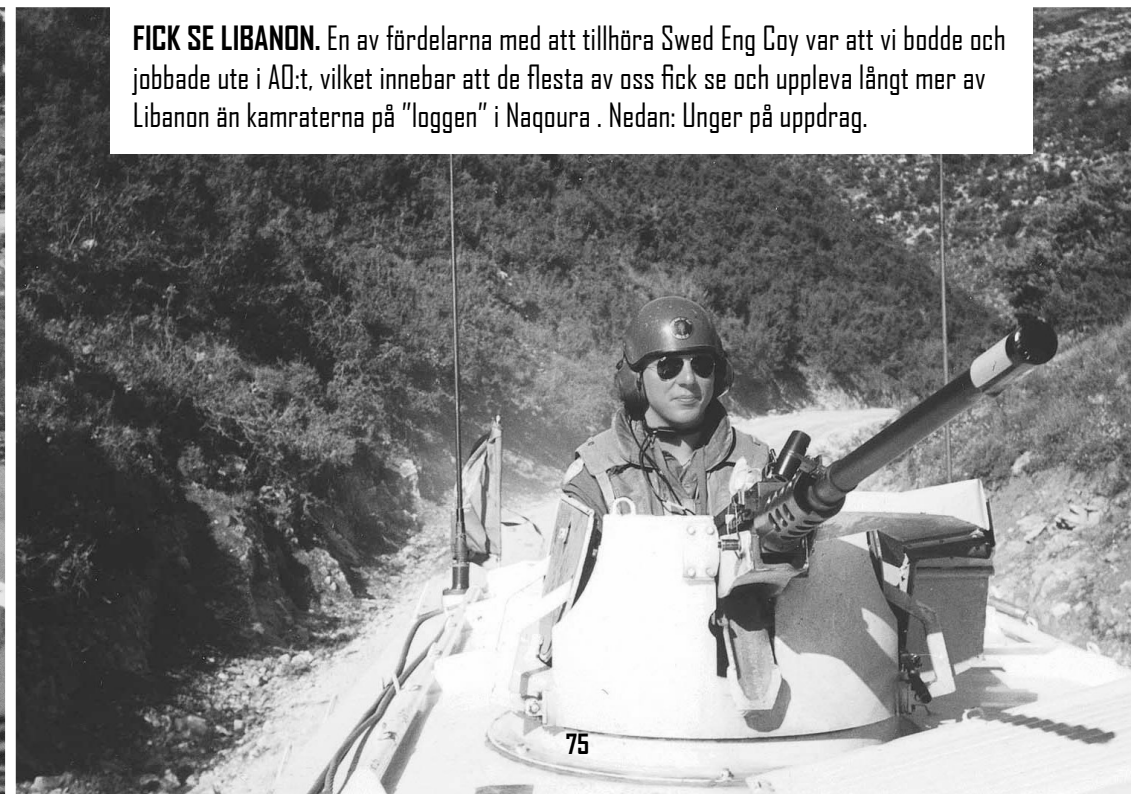

VÄJNINGSPLIKT. Möte med stridsfordon från sydlibanesiska armén (SLA) eller israeliska IDF hörde till vanligheterna, speciellt i den så kallade korridoren till Norrbatt. Till höger: legendarisk skylt.

FICK SE LIBANON. En av fördelarna med att tillhöra Swed Eng Coy var att vi bodde och jobbade ute i AO:t, vilket innebar att de flesta av oss fick se och uppleva långt mer av Libanon än kamraterna på "loggen" i Naqoura . Nedan: Unger på uppdrag.

GATE-ETTAN. Vaktplutonen bemannade gaten framför HQ-huset och sjukstugan. Längre upp i backen fanns ytterligare en infart, som ghaneserna ansvarade för.

